

Chương 11

Chuyện Của Leslie Moore

“**Đ**úng, đưa thứ tám chào đời hai tuần trước,” cô Cornelia nói, từ một chiếc ghế bập bênh trước lò sưởi của căn nhà nhỏ một chiều tháng Mười lạnh giá nọ. “Một bé gái. Fred làm nhảm điên cuồng luôn... nói hấn muốn một đứa con trai kia... trong khi sự thật là hấn chẳng thích có đứa con đó chút nào hết. Nếu nó là con trai thì hấn sẽ cầu nài vì đây không phải là con gái. Họ có bốn gái ba trai rồi, thế nên ta chẳng thấy có gì khác nhau chuyện đứa này là trai hay gái, nhưng dĩ nhiên thằng chẳng phải cảm rằm kia, đúng là đồ đàn ông. Con bé xinh lắm, diện mấy bộ đồ bé xinh của nó. Nó có đôi mắt đen và đôi bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn nhất đời.”

“Cháu phải đi xem thôi. Cháu yêu trẻ con lắm,” Anne nói, mỉm cười một mình với một ý nghĩ quá thân thiết và thiêng liêng để nói thành lời.

“Ta không nói là bọn chúng không đáng yêu,” cô Cornelia thừa nhận. “Nhưng nhiều người có vẻ như có nhiều con hơn số họ thực sự cần, tin ta đi. Bà chị họ Flora tội nghiệp của ta trên Glen có mười một đứa, và bà ấy đúng là một nô lệ! Chồng bà ấy tự tử chết ba năm trước. Đúng là đồ đàn ông!”

“Điều gì khiến ông ấy làm thế ạ?” Anne hỏi, khá sốc.

“Có cái gì đó không vừa ý lão ấy, thế là lão nhảy luôn xuống giếng. Chết đi cho rồi! Lão là một tay bạo ngược từ trong trứng! Nhưng dĩ nhiên là cái giếng cũng bị hỏng luôn. Flora không thể nào chịu được ý nghĩ dùng lại nó nữa, tội nghiệp! Thế là bà ấy nhờ người đào một cái giếng khác và cái vụ đó tốn kém mới khiếp chứ, còn nước thì rắn như đá. Nếu hấn nhất định phải trầm mình, có bao nhiêu nước trong vịnh mà, đúng không? Ta không có chút kiên nhẫn nào với loại đàn ông như vậy hết. Chúng ta mới chỉ có hai vụ tự tử ở Bốn Làn Gió theo như ta nhớ. Người kia là Frank West... cha của Leslie Moore. Nhân tiện, Leslie đã qua hỏi thăm cháu chưa thế?”

“Chưa, nhưng tối hôm nọ cháu gặp cô ấy trên bờ biển và chúng cháu đã vát và làm quen với nhau ạ,” Anne nói, ngó tai lên.

Cô Cornelia gật đầu.

“Ta rất mừng, cung ạ. Ta đã hy vọng cháu sẽ làm thân với nó. Cháu nghĩ sao về nó?”

“Cháu nghĩ cô ấy rất đẹp.”

“Ồ, dĩ nhiên. Không có ai ở quanh Bốn Làn Gió có thể so với nó xét về hình thức. Cháu đã bao giờ thấy tóc nó chưa? Nó dài chấm gót khi thả ra. Nhưng ý ta là cháu có thích nó không?”

“Cháu nghĩ cháu có thể thích cô ấy rất nhiều nếu cô ấy chịu cho cháu thích,” Anne chậm rãi đáp.

“Nhưng nó sẽ không cho... nó đẩy cháu đi và tránh xa cháu một sai tay. Tội nghiệp Leslie! Cháu sẽ không mấy ngạc nhiên nếu cháu biết đời nó đã như thế nào đâu. Thật là một bi kịch... một bi kịch!” cô Cornelia lặp lại đầy vẻ cảm thông.

“Cháu ước gì cô có thể kể cho cháu nghe về cô ấy... ý là nếu cô có thể làm vậy mà không đi ngược lại lời hứa giữ bí mật nào.”

“Chúa ơi, cung ạ, tất cả mọi người ở Bốn Làn Gió đều biết chuyện của Leslie tội nghiệp. Chẳng có gì bí mật cả bên ngoài thì thế. Không ai biết chuyện bên trong ngoài chính Leslie, và nó không cho thổ lộ với ai đâu. Ta gần như là người bạn thân nhất nó có trên quả đất này, chắc thế ấy thế mà nó cũng chưa bao giờ hé một lời phàn nàn với ta. Cháu đã gặp Dick Moore bao giờ chưa?”

“Chưa ạ.”

“Ừ, có lẽ ta nên bắt đầu từ đầu và nói cho cháu biết mọi thứ thẳng tuột luôn, để cháu hiểu. Như ta nói, cha của Leslie là Frank West. Anh ta thông minh và khờ dại... đúng là đồ đàn ông. Ồ, anh ta nhiều nỗi lăm... và đám nãi của anh ta mới mang lại cho anh ta lăm thứ tốt lành chứ! Anh ta bắt đầu đi học đại học này, và anh ta đi hai năm, và rồi sức khỏe của anh ta suy sụp. Dòng họ nhà West thấy đều dễ mắc lao phổi. Thế là Frank về nhà và bắt đầu làm ruộng. Anh ta cưới Rose Elliott từ bên kia vịnh. Rose được cho là nữ hoàng sắc đẹp của Bốn Làn Gió... Leslie thừa hưởng vẻ bề ngoài từ mẹ mình, nhưng nó có gấp mười lần tinh thần và sức sống mà Rose có, và một thân hình đẹp hơn rất nhiều. Giờ thì cháu biết rồi đấy, Anne, ta luôn luôn cho rằng phụ nữ chúng ta phải sát cánh bên nhau. Chúng ta đã có đủ điều phải chịu đựng dưới tay đám đàn ông rồi, có Chúa biết, nên ta tin rằng chúng ta không nên cấu xé nhau, và cháu sẽ không mấy khi thấy ta bôi xấu một phụ nữ khác đâu. Nhưng ta thấy. Rose chẳng được cái bộ gì. Cô ta hư hỏng ngay từ đầu, tin ta đi, và cô ta không là gì ngoài một thứ lười nhác, ích kỷ, hay rên rỉ. Frank chẳng giỏi làm lụng gì hết, thế nên họ nghèo rớt mòng tơi ra. Nghèo! Họ chỉ rau cháo qua ngày thôi, tin ta đi. Họ có hai con, Leslie và Kenneth. Leslie có vẻ ngoài của mẹ nó và bộ não của cha nó, và một thứ gì nữa nó không thừa hưởng từ cả hai người. Nó giống bà nội nó... một bà già tuyệt vời. Nó là đứa bé sáng sủa nhất, thân thiện nhất, tươi vui nhất lúc nó còn bé, Anne ạ. Tất cả mọi người đều thích nó. Nó là đứa con cưng của cha nó và nó rất quý cha. Họ là ‘bò tèo’, như nó vẫn nói. Nó không nhìn ra bất cứ khuyết điểm nào của cha... mà cha nó xét ở một vài mặt nào đó cũng thuộc loại đàn ông hấp dẫn.

“Rồi, năm Leslie mười hai tuổi, điều kinh khủng đầu tiên xảy ra. Nó tôn thờ thằng bé Kenneth... thằng bé nhỏ hơn Leslie bốn tuổi, và nó đúng là một thằng bé dễ thương. Và một ngày nó bị chết... ngã từ một đám rơm to ngay lúc xe đang đi vào vựa cỏ, và bánh xe nghiền ngang qua thân mình bé nhỏ của nó để

bật sự sống ra khỏi đó. Và cháu hãy nhớ, Anne ạ, Leslie chứng kiến chuyện đó. Nó đang nhìn xuống từ trên gác xép. Nó rú lên một tiếng... bác thợ làm thuê nói bác ta chưa bao giờ nghe thấy tiếng gì như thế trong cả đời mình... bác nói nó sẽ rung trong tai bác cho đến khi tiếng kèn của Tổng thiên thần Gabriel xua được nó ra. Nhưng con bé không bao giờ rú rít hay khóc lóc gì thêm về chuyện đó nữa. Nó nhảy từ gác xép xuống đám cỏ và từ đám cỏ xuống sàn, chụp lấy cái thân hình bé nhỏ đầm đìa máu, còn ấm và đã chết, Anne ạ... họ phải dùng sức gỡ thằng bé ra khỏi Leslie thì nó mới chịu buông. Họ gọi ta đến... ta không nói được nữa.”

Cô Cornelia quệt nước mắt từ đôi mắt nâu hiền lành của mình và ngồi khâu trong im lặng cay đắng trong vài phút.

“Rồi,” cô tiếp tục, “mọi chuyện qua hết... họ chôn bé Kenneth trong cái nghĩa trang bên kia vịnh, và sau một thời gian Leslie quay lại trường học. Con bé không bao giờ nhắc đến tên Kenneth... ta chưa bao giờ nghe cái tên đó thốt ra từ môi nó từ cái ngày đó đến nay. Ta nghĩ nỗi đau cũ vẫn làm nó nhức nhối và đôi khi đốt cháy nó; nhưng nó mới chỉ là một đứa trẻ và thời gian rất tốt bụng với trẻ con Anne, cung ạ. Sau một thời gian nó bắt đầu cười trở lại nó có tiếng cười đẹp lắm. Giờ ta chẳng còn mấy khi được nghe nữa.”

“Tôi hôm ấy cháu có được nghe một lần,” Anne nói.

“Đó đúng là một tiếng cười đẹp.”

“Frank West bắt đầu xuống dốc sau cái chết của Kenneth. Anh ta vốn đã không được khỏe và đây là một cú sốc với anh ta, bởi vì anh ta thực sự rất yêu thằng bé, mặc dù, như ta nói, Leslie mới là đứa con cưng. Anh ta trở nên ủ rũ và sầu thảm, và không thể hoặc không chịu làm việc. Và một ngày nọ, khi Leslie mới mười bốn tuổi đời anh ta treo cổ tự tử... và ngay trong phòng khách nữa, con nên nhớ, Anne ạ, ngay chính giữa phòng khách từ cái móc treo đèn trên trần nhà. Đúng là đồ đàn ông phải không? Lại vào đúng cái ngày kỷ niệm ngày cưới của anh ta nữa chứ. Chọn thời điểm thật đáng yêu, ngon lành đúng không nào? Và, dĩ nhiên, Leslie tội nghiệp phải là người đầu tiên tìm thấy cha mình. Sáng hôm đó nó vào phòng khách, miệng hát vang còn tay thì ôm một đóa hoa tươi để cắm lọ, và ngay đó nó thấy cha nó lủng lẳng trên trần nhà, mặt đen như than. Đây là một cảnh tượng kinh khủng, tin ta đi!”

“Ôi thật khủng khiếp!” Anne nói, rùng mình. “Cô bé tội nghiệp, tội nghiệp!”

“Leslie không khóc ở đám tang cha nhiều hơn nó khóc ở đám tang Kenneth. Tuy nhiên Rose thì gào cứ vật vã cho cả hai, và Leslie phải làm tất cả mọi thứ để cố trấn tĩnh và an ủi mẹ nó. Ta ghê tởm Rose và tất cả mọi người khác đều thế, nhưng Leslie không bao giờ hết kiên nhẫn. Nó yêu mẹ mình. Leslie rất trọng gia đình... ruột thịt của nó không bao giờ có thể sai trong mắt nó. Ồ, họ chôn Frank West cạnh Kenneth, và Rose dựng một cái lăng mộ to tướng cho anh ta. Nó còn lớn hơn nhân cách của anh ta nữa, tin ta đi. Tóm lại là, nó lớn

hơn mức mà Rose có thể chi trả được, vì nông trại đã được đem ra thế chấp nhiều hơn giá trị thực của mình. Nhưng không lâu sau đó bà nội của Leslie mất và bà ấy để lại cho nó một số tiền nhỏ... đủ để cho nó một năm học tại Học viện Queen. Leslie đã quyết tâm trở thành giáo viên nếu như có thể, và rồi kiếm đủ tiền để đi học ở Đại học Redmond. Đây là kế hoạch ưa thích của cha nó... anh ta muốn nó có được cái mà anh ta đã mất. Leslie tràn trề tham vọng và đầu nó thì đầy nhóc não. Nó đi học ở Queen, học chương trình hai năm trong một năm và có bằng tú tài; và khi về nhà nó đi dạy trường Glen. Nó rất hạnh phúc và hy vọng và tràn đầy sức sống và hăm hở. Khi ta nghĩ đến nó hồi đó và nó bây giờ, ta nói... chết tiệt đám đàn ông!”

Cô Cornelia giật đứt sợi chỉ ra một cách hung dữ như thể giống Nero, cô đang cắt bay đầu giới đàn ông bằng động tác đó.

“Mùa hè năm ấy Dick Moore bước vào cuộc đời của nó. Cha thằng đó, Abner Moore, có cửa hàng ở Glen, nhưng Dick thừa hưởng máu đi biển từ mẹ hắn; hắn thường đi biển vào mùa hè và bán hàng trong cửa hàng của cha hắn vào mùa đông. Hắn là một gã cao lớn đẹp trai, nhưng tâm hồn thì xấu xí nhỏ nhặt. Hắn mà muốn gì thì quyết giành bằng được, nhưng lúc có rồi thì lại chán ngay... đúng là đồ đàn ông. Ô, hắn không gặm gù với thời tiết lúc trời đẹp đâu và nói chung hắn rất dễ chịu và đáng mến khi mọi thứ đều ổn. Nhưng hắn uống rượu rất nhiều, và có vài câu chuyện xấu xí kể về hắn và một con bé dưới xóm chài. Hắn không xứng để làm giẻ cho Leslie lau giày, nói luôn và nhanh. Và hắn lại còn là một tay Giám lý! Nhưng hắn si mê con bé điên cuồng... trước hết vì vẻ ngoài của con bé, sau nữa là vì con bé chả có gì để nói với hắn. Hắn thề hắn sẽ có được con bé... và hắn đã có!”

“Làm thế nào anh ta làm được thế ạ?”

“Ồ, thật là một việc trái đạo lý! Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho Rose West. Con thấy đó, cung ạ, Abner Moore giữ thế chấp nông trại nhà West, và tiền lãi bị trễ vài năm, và Dick cứ thế đến nói với bà West là nếu Leslie không cưới hắn thì hắn sẽ bảo cha hắn tịch thu thế chấp. Rose làm mình làm mẩy mới góm chứ... nào ngất xỉu nào khóc lóc, và cầu khẩn Leslie đừng để mình bị đuổi ra khỏi nhà mình. Cô ta nói trái tim cô ta sẽ tan nát nếu phải rời căn nhà cô ta đã đến với tư cách cô dâu. Ta cũng không trách cô ta vì cảm thấy tội tộ về chuyện đó... nhưng ai mà nghĩ cô ta lại ích kỷ đến nỗi hy sinh cả máu thịt của mình vì chuyện đó, phải không cháu? Đó, cô ta là thế đó. Và Leslie đầu hàng... nó yêu mẹ mình nhiều đến mức nó thề làm mọi thứ để cứu vớt nỗi đau của mẹ. Nó cưới Dick Moore. Lúc ấy chẳng ai trong chúng ta biết vì sao. Mãi về sau này ta mới phát hiện ra mẹ nó đẩy nó vào chuyện ấy như thế nào. Nhưng hồi đó ta chắc chắn là có chuyện gì sai quấy mà, vì ta biết nó từng làm thằng kia bẽ mặt hết lần này sang lần khác như thế nào, mà Leslie không phải là người hay quay ngoắt như thế. Hơn nữa, ta biết Dick Moore không phải loại đàn ông Leslie có thể thích, mặc cho vẻ đẹp mã và những kiểu cách chung diện của hắn. Dĩ nhiên,

không có đám cưới nào cả, nhưng Rose yêu cầu ta đến chứng kiến chúng nó cưới nhau. Ta đến, nhưng ta rất tiếc vì mình đã đến. Ta đã thấy mặt của Leslie trong đám tang em nó và trong đám tang cha nó... và giờ ta cảm thấy như ta đang thấy con bé trong đám tang của chính nó. Nhưng Rose thì cười như nghe, tin ta đi!”

“Leslie và Dick ngụ lại nhà West - Rose không chịu nổi chuyện phải chia tay với cô con gái quý báu của mình! - Và sống ở đó qua mùa đông. Đến mùa xuân Rose bị lao phổi và chết... trễ mất một năm! Leslie tan nát con tim vì chuyện đó. Có kinh khủng không kia chứ, một vài kẻ không đáng thì lại được yêu thương như thế, trong khi những kẻ khác xứng đáng hơn rất nhiều, ta nghĩ, lại chẳng được bao nhiêu tình cảm? Còn về phần Dick, hẳn đã chán cuộc sống gia đình phăng lạng... đúng là đồ đàn ông! Hẳn cứ thế xách đít ra đi. Hẳn qua Nova Scotia thăm họ hàng - cha hẳn xuất thân Nova Scotia mà - và hẳn viết thư về cho Leslie là anh họ hẳn, George Moore, sắp sửa đi một chuyến đến Havana và hẳn cũng sẽ đi. Tên con tàu là Bốn chị em và họ sẽ đi trong khoảng chín tuần.

Leslie hẳn phải thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nó không bao giờ nói gì hết. Từ ngày cưới đến giờ nó đứng như thế... lạnh lùng và kiêu ngạo, và xa lánh tất cả mọi người trừ ta. Ta thì không xa lánh được, tin ta đi. Ta cứ thế dính lấy Leslie, gần gũi hết mức có thể mặc kệ mọi thứ.”

“Cô ấy nói với cháu cô là người bạn tốt nhất mà cô ấy có” Anne nói.

“Thế á? cô Cornelia vui thích thốt lên. “Ừ, ta thật mừng khi nghe câu đó. Nhiều lúc ta tự hỏi liệu nó có thực sự muốn ta ở quanh không... nó không bao giờ cho phép ta nghĩ thế. Cháu hẳn đã làm tan chảy nó nhiều hơn cháu nghĩ, nếu không nó sẽ không bao giờ nói nhiều đến mức đó với cháu. Ôi, con bé tội nghiệp đau khổ! Ta chưa bao giờ nhìn thấy Dick Moore mà không muốn xiên cho thẳng đó một nhát.”

Cô Cornelia lại quệt nước mắt và sau khi đã giải tỏa cảm xúc bằng điều ước khát máu của mình, cô tiếp tục câu chuyện.

“Ồ, Leslie bị bỏ lại ở đó một mình. Dick gieo cây trước khi đi, và ông Abner già chăm sóc vụ mùa. Mùa hè trôi qua mà con tàu Bốn chị em vẫn chưa trở lại. Đám nhà Moore ở Nova Scotia thăm dò, và phát hiện con tàu đã đến Havana trả hàng và lấy thêm hàng rồi về nhà; và đây là tất cả những gì họ biết được về nó. Dần dà mọi người bắt đầu nói đến Dick Moore như một người đã chết. Hầu như tất cả mọi người đều tin là hẳn đã chết, mặc dù không ai biết chắc, vì đám đàn ông đã từng có người xuất hiện tại vùng vịnh này sau khi biệt tích hàng bao nhiêu năm trời. Leslie không bao giờ nghĩ hẳn đã chết... và nó đúng. Tiếc một ngàn lần! Mùa hè năm sau thuyền trưởng Jim đến Havana... đây là ngay trước khi ông ấy từ bỏ nghề biển dĩ nhiên. Ông ấy nghĩ hay là đi hỏi xung quanh một chút... thuyền trưởng Jim lúc nào cũng nhiều sự, đúng là đồ đàn ông và ông ấy bắt đầu dò hỏi quanh những căn nhà trọ của đám thủy thủ và các nơi như thế, để xem liệu có thể tìm được chút manh mối nào về thủy thủ đoàn của con tàu Bốn

chị em hay không. Lẽ ra ông ấy đừng nên đánh động mấy con chó đã ngủ, theo ý kiến của ta! Ồ, ông ấy đến một nơi hẻo lánh, và ở đó ông ấy tìm thấy một gã mà ông ấy nhìn là biết ngay là Dick Moore, mặc dù hắn để râu rậm rì. Thuyền trưởng Jim cho cạo đi và rồi không còn nghi ngờ gì nữa... chính thị Dick Moore... ít nhất là thân xác hắn. Đầu óc hắn không có đó... còn về tâm hồn hắn, theo ý ta hắn chưa bao giờ có tâm hồn!”

“Chuyện gì đã xảy ra với anh ta ạ?”

“Chẳng ai biết chuyện gì. Tất cả những gì mấy người chủ nhà trọ có thể nói được là một buổi sáng nọ khoảng một năm về trước họ tìm thấy hắn ta nằm trên bậc thềm nhà họ trong một tình trạng kinh khủng... đầu hắn bầm giập đến độ chẳng thành hình nữa. Họ đoán hắn bị thương trong một vụ ẩu đả say rượu nào đó, và chắc đấy là sự thật. Họ đem hắn vào, chẳng bao giờ nghĩ là hắn có thể sống nổi. Nhưng hắn đã sống... có điều khi khỏe rồi thì hắn chỉ còn như một đứa trẻ con thôi. Hắn không có trí nhớ hay trí khôn hay lý trí gì sất. Họ cố tìm hiểu xem hắn là ai nhưng không được. Hắn thậm chí còn không nói được tên mình... hắn chỉ có thể nói vài từ đơn giản. Hắn có đem theo một lá thư bắt đầu bằng ‘Dick thân mến’ và ký tên ‘Leslie’, nhưng không có địa chỉ trên đó và phong bì thì mất rồi. Họ để hắn ở lại... hắn học cách làm vài việc lật vật quanh nhà... và thuyền trưởng Jim đã tìm thấy hắn ở đó ông ấy đưa hắn về... ta vẫn luôn nói đây là một việc rất dở, mặc dù ta đoán ông ấy cũng chả làm thế nào khác được ông ấy nghĩ có thể khi Dick về nhà, thấy lại khung cảnh cũ và những gương mặt quen thuộc trí nhớ của hắn có thể thức dậy. Nhưng chả có tác dụng gì. Vậy là hắn đã ở căn nhà nơi đầu con suối từ đó đến nay. Hắn chỉ như một đứa trẻ, không hơn không kém. Thịnh thoảng cũng có lên con quạu quọ nhưng bình thường hắn chỉ ngơ ngẩn, dễ bảo và vô hại. Hắn rất dễ chạy đi mất khi không được để mắt. Đây là cái gánh nặng mà Leslie đã phải mang trong mười một năm nay... chỉ có một mình. Ông Abner Moore già đã chết chẳng bao lâu sau khi Dick được mang về nhà và hóa ra ông ta đã gần như phá sản. Khi mọi thứ được giải quyết thì chẳng còn gì cho Leslie và Dick ngoài trang trại West cũ. Leslie cho John Ward thuê, và chỗ tiền thuê là tất cả những gì nó có để sống nhờ vào. Thịnh thoảng vào mùa hè nó nhận khách trọ để giúp thêm. Nhưng hầu hết khách tham quan thích ở bên kia cảng nơi có khách sạn và nhà nghỉ mùa hè hơn. Nhà của Leslie ở xa bãi tắm quá. Nó phải chăm sóc Dick và nó chưa bao giờ rời thằng kia từ mười một năm nay... nó bị buộc với thằng đàn ấy suốt đời! Và sau tất cả những mơ ước và hy vọng mà nó từng có! Cháu có thể tưởng tượng mọi thứ đã như thế nào với nó, Anne cưng ạ... với sắc đẹp và tinh thần và lòng tự hào và sự thông minh của nó. Đúng là sống cũng như chết mà!”

“Cô gái tội nghiệp, tội nghiệp!” Anne lại nói. Hạnh phúc của chính Anne như sủi nhục cô. Cô có quyền gì mà hạnh phúc như vậy khi một linh hồn con người khác phải đau khổ đến dường ấy?

“Cháu nói cho ta biết chính xác những điều Leslie đã nói và cách xử sự của nó cái đêm cháu gặp nó ngoài bờ biển được không?” cô Cornelia hỏi.

Cô lắng nghe chăm chú và gật đầu lộ vẻ hài lòng.

“Cháu thì nghĩ nó cứng nhắc và lạnh lùng, Anne cũng ạ, nhưng ta có thể nói cho cháu biết nó đã mềm đi rất nhiều so với chính nó rồi đó. Chắc chắn nó phải thích cháu ghê lắm. Ta mừng quá. Cháu có thể giúp nó rất nhiều. Ta rất mừng khi nghe tin một cặp vợ chồng trẻ sắp chuyển đến căn nhà này, vì ta hy vọng điều đó sẽ mang lại một vài người bạn cho Leslie; nhất là khi cháu thuộc về lớp người quen của Joseph. Cháu sẽ làm bạn của nó chứ, Anne cũng?”

“Chắc chắn ạ, nếu cô ấy cho phép cháu!” Anne nói, với tất cả sự chân thành ngọt ngào, bông bột của riêng mình.

“Không, cháu phải là bạn của nó dù nó có cho phép cháu hay là không,” cô Cornelia kiên quyết nói. “Cháu đừng để bụng việc thỉnh thoảng nó tỏ ra cứng nhắc... đừng để ý. Hãy nhớ cuộc đời nó đã như thế nào... và vẫn như thế nào... và phải luôn luôn như thế nào, ta đoán thế, vì những đứa như Dick Moore cứ sống mãi thôi, ta hiểu vậy. Cháu phải xem thằng đó béo ú lên như thế nào từ hồi nó về nhà. Hồi xưa nó cũng gầy lắm. Cứ làm bạn với nó... cháu làm được... cháu là một trong số những người có năng khiếu đó. Chỉ có điều cháu không được nhạy cảm quá. Và đừng ngại nếu nó có vẻ không muốn cháu sang bên kia nhiều. Nó biết một số phụ nữ không thích ở gần Dick... họ phàn nàn là thằng đó làm cho họ nổi da gà. Cứ rủ nó sang đây càng nhiều càng tốt. Nó không bỏ đi được quá nhiều đâu... nó không bỏ Dick ở nhà được lâu, vì có Chúa mới biết thằng đấy sẽ làm gì... chắc là đốt nhà quá. Gần như nó chỉ có khoảng thời gian tự do duy nhất là đêm sau khi thằng kia lên giường ngủ. Thằng đó lúc nào cũng đi ngủ sớm và ngủ như chết cho tới sáng hôm sau. Chắc cháu gặp nó ở bờ biển là vì như thế. Nó hay đi lang thang ngoài đó lắm.”

“Cháu sẽ làm mọi điều có thể cho cô ấy,” Anne nói. Hứng thú của cô với Leslie Moore, lúc nào cũng mạnh mẽ kể từ lúc cô nhìn thấy Leslie lừa đàn ngỗng xuống đồi, giờ được nhân lên gấp ngàn lần sau câu chuyện của cô Cornelia. Vẻ đẹp và nỗi buồn cùng sự cô đơn của cô gái cuốn hút cô bằng một sức hấp dẫn không thể cưỡng nổi. Cô chưa bao giờ quen biết bất cứ ai như thế, bạn bè cô trước nay luôn là những cô gái trọn vẹn, bình thường, vui vẻ như chính cô, chỉ với những lo lắng và sầu muộn thông thường phủ bóng những giấc mơ con gái. Leslie Moore đứng riêng, một bóng dáng bi kịch, cuốn hút của đời người phụ nữ đầy ngang trái. Anne quyết tâm sẽ chiếm được lối vào cái vương quốc tâm hồn cô độc đó và tìm thấy nơi đó tình bạn mà nó sẽ trao tặng thật dồi dào, nếu không vì những gông xiềng tàn nhẫn cầm giữ trong một nhà tù không tự nó xây lên.

“Và cháu phải nhớ điều này, Anne cũng ạ,” cô Cornelia, vẫn chưa hoàn toàn nói cho hả dạ, nói thêm, “Cháu không được nghĩ Leslie là một kẻ thiếu đức tin vì nó gần như không bao giờ đi nhà thờ... hay thậm chí vì nó là một người Giám lý. Nó không thể đưa Dick đến nhà thờ dĩ nhiên... cũng chẳng phải thằng đó thèm đến nhà thờ nhiều hồi nó còn khỏe mạnh. Nhưng cháu cứ nhớ rằng nó là một người theo hội Trưởng lão đặc sệt trong tim nó, Anne cũng ạ.”